

2016. május 22. – Szentháromság vasárnapja
Jn 16,12-15 – Isten élete szeretetközösség

Csak emberi hasonlatokkal tudunk beszélni a Szentháromságról. Jézus is képekben beszélt Istenről, az Ő Atyjáról. Ezek a képek nem hamisítják meg őt, hanem egy-egy felvillanást, fogalmat adnak életéről, létéről. A próféták az Ószövetség könyveiben úgy beszélnek róla, mint Jegyesről, Barátról, Pásztorról, szigorú, büntető, haragvó, harcias, ugyanakkor irgalmas és megbocsátó Istenről. Hangsúlyozzák, hogy féltékenyen szereti népét, és sasszárnyon hordozza őket.

Jézus mint Abbáról, Atyáról beszél nekünk Istenről. Szent Tertullianus egyházatyja írta: „Három és egység a Szentháromság. Ő az élet, a szeretet, a bölcsesség és a jelenlét.”

Szent János apostol leírja levelében ezt az egyszerű mondatot: „Az Isten szeretet” (1Jn 4,8).

Ebből a gondolatból indulhatunk ki. Amikor Istent mondunk, behelyettesíthetjük a szeretet szót. Ott találkozunk a szeretettel, a szeretet megnyilvánulásaival. A szeretetben bizalommal fogadjuk el Isten jelenlétét. Isten meghív bennünket arra, hogy szeretetközösségben éljünk övele. Istennel való kapcsolatunk alapja a szeretet, éppen úgy, ahogyan a szentháromsági személyek egymás közti kapcsolatának is. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymás iránti szeretete nem zárul be. Éppen ellenkezőleg. Megnyílik felénk, emberek felé. Itt talán lehet hivatkozni arra, hogy Isten a saját kép-mására és hasonlatosságára teremtett meg bennünket. Ahogyan Isten nyitott a szeretetre, vagyis képes adni és képes elfogadni szeretetet, ugyanígy képesek vagyunk mi, emberek is.

Nálunk, a győri egyházmegyében a püspök úr Apor Vilmos-évet hirdetett. Apor Vilmos ünnepe 2016. május 23-a. Tavaly volt pappá szentelésének 100., és vértanúságának 70. évfordulója. Az idei esztendőben arról emlékezünk meg, hogy a győri karmelita templomból (ahol a háború óta nyugodott) 30 éve hozták át hamvait a bazilikába. Húsz éve történt a néhai szentatya, Szent II. János Pál pápa győri látogatása, amikor is imádkozott boldog Apor Vilmos püspök vértanú sírjánál.

Apor püspök egyik bérmálási szentbeszédéből idézek: „Isten legbensőbb titka a Szentháromság tana. Sose fogjuk egészen megérteni, mert túl nagy és túl fenséges. A sasról mondják, hogy fiókáit, mielőtt még szárnyat bontani képesek volnának, csőrében felviszi a fellegek fölé, és szoktatja ahhoz, hogy a napba nézzenek. Ha elkábulnak ettől, a mélységbe löki őket, mert akik nem tudnak a napsugárba nézni, nem méltók a sas méltóságához. Isten is, akiket gyermekeinek kíván elismerni, lényének fényébe enged belenézni, amikor a Szentháromság hittételeit megismerteti velük. Az Isten élete csupa gazdagság és boldogság, örökké tartó, soha ki nem alvó, soha meg nem nyugvó, soha ki nem merülő folyamat, mely tele van okossággal és bölcsességgel, tele összhanggal és szépséggel, tele melegséggel és boldogító szeretettel” (Gyömöre, 1943. szeptember 13.).

Mi, akiket megkereszteltek (bemerítettek) az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében, bekapcsolódhatunk a Szentháromság közösségébe. Az már rajtunk fordul, hogy éljük-e a Szentháromság Egy Isten szeretetét a családban, a kisközösségben, munkahelyünkön és környezetünkben.

Tóth Miklós, Fertőd-Eszterháza